

ճարդ ի քան էն մէկէլ. չիմ գինայ էս ի Բաղդասար, թէ էն մէկէն ի Բաղդասար»:

Թալիցին Սանասար տղի տեղաց վերայ:

Աէս գիշիր էլան, զեանգ քաշիցին. տ'երթան ժամ աղօթք էնիլու: Վարդապիտ, Բաղդասար կեացին ժամ ասիլու, տեսն Սանասար տղէն չ'իրե. դիւ¹⁾ մի ասիլ թէ Սանասար քնից ակետե²⁾ ի, թուղթ առաւ ձեռ, կարտաց թէ՛ «Բաղդասար տղայ, էս Պղնձէ քեաղքի թագաւորի աղջիկն իմ. իմ սըրտ քանց էսա դարգակ կուժ սարսուսի ա, իմ գլոխ քանց էսա լիք կուժ լիքն ի. Աստու շնիւրքեաւ լցուկ իմ. քառսուն տեղէ քառսուն ճարդ ի էկած իմ վրէն ուղիւու, էս խօսք չամ տուի. էրազով զքի տըսիր իմ, արի՛ ընձի առ, ընձի շատ տիւր կը կեաս դիւ. էս թուղթ կը կիրիմ քե խամա»: Սանասար, որ տեսաւ թուղթ ախպօր էկիր ի, ըռըկաւ³⁾. «Է՛յ Հայ, ըսաց, իմ ախպէր ի՛նչ բէբախտ ախպէր ի, առանց ձի գեործ կը բռնի. որ ընցկուն ի, ոչ էնունց ժամ կ'երթամ, ոչ էնունց աղօթք կ'էնիմ: Տ'ըլնիմ իմ ձին խեծնիմ, էրթամ յիւրիշ էրկիր կուրուսիմ: Տեսնամ Աստուած ի՛նչ կ'տայ ձի»:

Վարդապիտ էսաց. «Բաղդասար, որտի, Սանասար տղէն չիրէ⁴⁾ ժամ, կ'ըլնի որ չարախաբ ըլնի. որտի, գինա՛, ասա՛, կեայ ժամ աղօթք էնայ»:

Բաղդասար գնաց, էնու տիւռ ծիծից թէ՛ «Սանասար ախպէր, Սանասար ախպէր»:

Թէ՛—Ի՞նչ ի:

—Ինչի՞ չիս ի կեայ ժամ, քեռ աղօթք անես:

—Գնա՛, էս ըռըկիր իմ, ձեր ժամ չիմ ի կեայ:

Էն էլ էլաւ, մաղդէն էրաւ, նիաթ կախից⁵⁾, էկաւ ժամ:

1) Գու: 2) Զարթեւ է: 3) Բարկացաւ, խռովեց: 4) Չեկաւ: 5) Գիթը կախեց, խռովեց: